

wereld speelt zich alleen af in jouw hoofd. Daar creëer jij jouw wereld en beleef je hem op jouw manier, op jouw moment. Voor de buitenwereld lijkt je zo egoïstisch. Je wilt er op jouw moment voor iedereen zijn. Dat je daar je gezin, de mensen die van jou houden, voor aan de kant schuift zie je niet. Voel je niet. Beleef je niet zo. Alleen op vakantie is jouw gezin jouw wereld van waaruit je leeft. Toch je eigen dingen doet. Zonder echt rekening te houden met ons. Als wij ons aanpassen aan jouw ritme, jouw interesse, jouw wereld is er niets aan de hand. Jouw gediagnosticeerde zoon drukt je soms met de neus op de feiten. Hij heeft het niet van een vreemde, zei jij. Een constatering, meer niet. Je kunt er weinig mee. Wilt het niet onder ogen zien. Jouw wereld is normaal en wij doen moeilijk. Ik zeg soms, nu kom maar weer eens van je planeet. Terug op aarde, terug bij ons. Toch zal het nooit worden zoals ik het graag zou zien. Samen één. Ik praat tegen jou als ik iets kwijt wil. Met jou praten is iets anders. Gevoelsmatig zijn we één. In ons hoofd zijn we twee vreemden. Toch wil ik graag bij jou blijven. Ook al valt het soms niet mee. Ik heb in gedachten een tweede keer echt ja tegen je gezegd. In vóór- maar vooral ook tegenspoed. Toch blijf ik het jammer vinden dat je je niet in mij kunt inleven. Dat je niet af en toe eens voelt hoe egoïstisch je tegen me doet terwijl je me alles gunt. Wat zit de wereld toch moeilijk in elkaar. ■

De inzender van deze bijdrage wenst anonimiteit te blijven

Mijn man en ik

Mijn man, zo zal ik je noemen. Het klinkt zo afstandelijk en zo voel het niet. In mijn beleving voel ik me heel erg verbonden met jou. In het dagelijks leven leven we behoorlijk langs elkaar heen. Ik zeg altijd, samen kunnen we de hele wereld aan. Ieder onze eigen helft. Echt samen blijft er weinig over. Je leeft in je eigen wereld en soms pas ik daarin, maar in de grote wereld denk jij niet aan mij. Ik ben jouw veilige thuishaven waar je altijd terecht kan. Soms denk ik weleens, was je er maar niet meer, wat zou de wereld ineens overzichtelijk voor mij zijn. Jouw impulsiviteit, jouw onrust, jouw ik. Ik heb het er vaak moeilijk mee. Jouw aanwezigheid brengt zoveel onrust met zich mee. Ik weet nooit waar ik aan toe ben. Telkens pas ik me weer aan, aan jouw gedrag, jouw gedachten, jouw invallen. En ik, ik leef als je er niet bent. Soms als we samen weg zijn in het buitenland, op vakantie, komt er rust in onze relatie, en ook weer niet. Toch ben je er dan meer voor ons, voor mij. Je wordt niet afgeleid door je werk, je hobby's, je sociale leven.

Wat is het toch ingewikkeld. We houden zo van elkaar en toch is het moeilijk om in het dagelijks leven bij elkaar te zijn. Voor jou niet. Jij voelt je op je gemak bij mij. Je voelt je veilig in de wereld thuis die ik voor je creëer. Op tijd eten, je rust, je tv, je computer. Ik weet dat je heel veel van mij en de kinderen houdt en toch kun je er weinig mee. Je leeft in je wereld en doet je ding. Wij leven in onze wereld, de buitenwereld. Jouw

